

מכונת המירוץ
 של שו עוררה את קינאתן של כל החתיכות. היא טסה בה במהירות מסחררת בכבישים — כאילו היא בורחת ממהו שרק היא הרגישה בו. גם ידידיה הקרובים ביותר לא ידעו מהו.

שחיתה כל רגע במתח, ושייצרה מסביבה מתח. שלא היתה מאושרת אף רגע אחד בחייה, מפני שלא היה לה הכושר להיות מאושרת. שהיה לה יצר להרס עצמי. בשנים האחרונות נעלמה מן האופק בארץ. היא הסתובבה בעולם. בשבוע האחרון, בעיירה קטנה ליד סאן פראנציסקו, שם היתה גלמודה לגמרי, יצאה מן הבית, נכנסה למכונתה ונסעה. היא לא חזרה בחיים.

שמאחורי הציירת, הסטודנטית שזכתה ב־ תוארי מ"א לפילוסופיה ולפסיכולוגיה, שעברה קורס דוגמנות, שהצליחה בציור, שסובבה את הראשים. שו האמיתית. האומללה. הבודדה. זו שהיתה משוכנעת ששום דבר בחיים אינו מצליח לה. שהיתה בטוחה, עוד כתלמידה בת 12 על ה־הכרמל, שהיא נכשלת בלימודים, שנישואיה לטייס אל על אברהם ("קיס") קימחי עלו בתוהו. שנשארה בודדה.

...מה יש עוד לנערה, שיש לה הכל? יש לה המון בגדים ממשי וקאשמיר, שנקנו בכל העולם. יש לה מכונת, כמובן, צברה לבנה, בה היא דוהרת בכבישי הארץ. יש לה אח נהמד נורא, ששמו מיכאל אוהד, איש־האמנות של הארץ. ויש לה כלב מקסים. לא סתם. כלב ששמו אדי, אבל הוא כלבה.

...מי שחושב שקל למצוא בחורה כזאת מוצלחת, טועה. דווקא היא לא מתרוצצת בדינגוץ, ולא מצטופפת בדיסקוטקים, ור במסיבות, ובכלל — בקושי יוצאת מדירתה הרמת־גנית. כי בחורה שיש לה הכל, לא צריכה להתרוצץ לחפש את זה. הגיוני, לא? ובסוף, כשכבר מוצאים כזאת, מה עושים? שולחים אותה לאמריקה. אבל מה — עוד לפני ששלחו אותה, היא התחייבה לחזור. סוף־סוף, אם כבר יש בארץ בחורה כליכך מושלמת, אז השתגענו לייצא אותה לחוצלארץ?

מבט

מפוחד

של נערה יפהפייה בעלת פני בובה. היתה זאת הבעה של אכזבה ומרידות, שעיקמה את זוויות פניה כלפי מטה. או מבט מפוחד של ילדה קטנה מתונן עיניה הבהירות, כמו בתמונה למטה מימין.

הבעה של עצב
 רק לעיתים רחוקות הצליח צלם לתפוס הבעה שחלפה על פניה של שו כהרף־עין, ושנעלמה מייד מאחורי החיוך העליון

פניה הרב־גווניות כפי שצולמו ע"י צלם צרפתי, שרצה להפכה לדוגמנית צילום